

Petruška:

Na Dnjepru pod Hortico.

Kot morje razlil se je Dnjeper široki,
počasi in nehote teče v daljino,
pri zelenih se obotavlja otokih,
kot da se zagledal v neba je modrino.

Ustavili morda so gladki ga boki
deklet kopajočih se tam pod kalino,
mogoče pogreznil se v sen je globoki
in v sanjah zre rodno svojo Ukrajino.

Najbrž se zamislil v nekdanjo je slavo
svobodnih in smelih kot lev Zaporožcev,
v pojezde in boje in pir njih šumeči.

Oh, davno položil poslednji je glavo,
ne čuje več ruski se govor na Seči,
namesto kazaka zre Nemeč iz gošče.

Moje pesmi.

Moje pesmi niso kot trgovci
z blagom pisanim dežele tuje,
s prazno šarō natovorjene,
da besede prave mož od njih ne čuje.

Tudi ne šume kot hrast poganski
sredi neprehodne, mračne šume
in ne iščejo minljive hvale
ulične, fraz gromkih željne trume.

Moje pesmi jasne so, priproste
kot cvetlice v gajih in na polji,
v mraku, v tugi nagnejo glavice,
v krasni dan so pri najboljši volji.

Kot košate, vitke, vaške lipe
ljubko po domače vam šumijo,
kar jim vdahnila je rodna zemlja:
misli svetle, radost, tožno davorijo.